

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 306/2019 - 16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou Mgr. Zuzanou Bdžochovou, Palkovičova 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 27 Cb 134/2007-189 zo 4. septembra 2015, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 30/2016-227 z 23. mája 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 18/2018 z 19. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 27 Cb 134/2007-189 zo 4. septembra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 30/2016-227 z 23. mája 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 18/2018 z 19. júna 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z predloženej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 27 Cb 134/2007, v ktorom sa domáhal proti žalovanej obchodnej spoločnosti (ďalej len „žalovaná“) zaplata sumy 3 319,39 eur s príslušenstvom. Sťažovateľ uzavrel so žalovanou 3. marca 1998 zmluvu o dielo podľa § 536 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), v zmysle ktorej žalovaná vykonávala pre sťažovateľa účtovníctvo, sledovala jeho príjmy a výdavky, informovala ho o stave jeho účtovníctva. Sťažovateľ sa v zmluve zaviazal poskytovať žalovanej okrem iného všetky doklady o príjmoch a výdavkoch v hotovosti, bankové výpisy, všetky ďalšie podklady a žalovaná sa zaviazala „*podklady riadne spravovať*“. Túto povinnosť si žalovaná podľa názoru sťažovateľa nesplnila. Zo sťažovateľovho podnikateľského účtu boli od júla 2006 až do marca 2007 realizované výbery bankomatovou kartou, ktorá bola sťažovateľovi poskytnutá k podnikateľskému účtu, avšak táto platobná karta bola sťažovateľovi odcudzená a zneužitá, čo si sťažovateľ hneď nevšimol, keďže ju prakticky nepoužíval a mal ju len ako rezervnú zálohu. Napriek tomu, že dovedy týmto spôsobom disponované s podnikateľským účtom sťažovateľa nebolo, žalovaná sťažovateľa na podozrivé výbery (aj vzhľadom na výšku výberov) neupozornila. Pre nedostatok finančných prostriedkov na bežnom podnikateľskom účte musel sťažovateľ finančné prostriedky dotovať z vlastných súkromných prostriedkov, aby uhradil náklady prevádzky kancelárie, ako sú odvody, mzdy a podobne. Tieto skutočnosti boli žalovanej známe. Sťažovateľ bol toho názoru, že u žalovanej došlo

k porušeniu zmluvného záväzku starať sa riadne o plnenie svojich záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy, a teda aj k vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 373 Obchodného zákonníka.

3. Okresnému súdu, ktorý napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, sťažovateľ vytýka, že jeho „závery... sú skreslené, v rozpore s vykonaným dokazovaním a so zákonom. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v danom prípade sa nejednalo o skutočné výdavky na moju osobnú spotrebu, ale o odcudzené peňažné prostriedky, a že žalovaný svojvoľne bez môjho vedomia zaučtoval tieto odcudzené peňažné prostriedky, ako moje osobné výbery na moju osobnú spotrebu.

V odvolacom konaní som namietal, že okresný súd v odôvodnení rozsudku síce rozsiahle uviedol výpovede svedkýň, avšak v odôvodnení rozsudku opomenul uviesť a pri rozhodovaní zohľadniť zásadné tvrdenia svedkýň, ktoré boli na ťarchu žalovaného.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný použil na plnenie svojich povinností voči mne fyzickú osobu, ktorá sa nechala oslovovať akademickým titulom Ing., ktorý však nezískala a nemala ani dostatočnú odbornú spôsobilosť, keďže mala len oprávnenie na výkon činnosti asistenta, pričom táto osoba svoju činnosť ani nekonzultovala s odborne spôsobilou osobou, ktorá disponovala osvedčeniami...

V odvolacom konaní som trval na mojich námietkach, že žalovaný porušil svoje povinnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá ust. § 556 Obch. zák., a to:

- opomenutím (omisívne) tým, že žalovaný ma neupozornil na zjavne neobvykle denné výbery kartou vysokých čiastok peňažnej hotovosti z bankového účtu; tým, že žalovaný ma neupozornil na nevhodnú povahu vecí, ktoré prevzal (§551 ods. 1 Obch. zák.); tým, že osoba, ktorá disponovala odbornými oprávneniami za žalovaného, do mojich dokladov ani len nenazerala, a teda žalovaný si riadne neplnil povinnosti;

- konaním (komisívne) tým, že žalovaný svojvoľne zaučtoval neoprávnené výbery z účtu bez konzultácie so mnou ako moje osobné výbery, čo malo vplyv na moju daňovú povinnosť k dani z príjmov, a teda v rámci poradenstva, žalovaný postupoval v hrubom rozpore so svojimi povinnosťami.

Zároveň som v odvolacom konaní namietal, že okresný súd odôvodnil rozhodnutie svojimi domnienkami o údajnom skutkovom stave vo vzťahu k tretej osobe - banke (strana 8

odsek 7 rozsudku) tým, že poukazoval na obsah vyjadrenia banky (strana 7 odsek 2 rozsudku), avšak okresný súd v konaní nevykonal v tejto otázke riadne dokazovanie, a teda mi bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Preto som namietal, že okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie okolnosťami, ktorých pravdivosť alebo nepravdivosť bolo možné zistiť len na základe riadne vykonaného dokazovania v zmysle § 122 ods. 1, § 129 ods. 1 O.s.p., čo však v danom prípade nebolo splnené.

Namietam, že okresný súd nerozhodol na základe skutkového stavu zisteného riadnym a zákonným spôsobom vykonaným dokazovaním, okresný súd dospel k skutkovým zisteniam nad rámec skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, a teda okresný súd postupoval v rozpore s ust. § 153 ods. 1 O.s.p....

... V konaní som namietal, že žalovaný porušil svoje základné povinnosti, vyplývajúce mu voči mne zo zmluvného záväzkového vzťahu a zo zákona. Postup žalovaného, ktorý nekonal s odbornou starostlivosťou, bol v rozpore s ust. § 556 Obch. zák., je nevyhnutné kvalifikovať ako protiprávny úkon, ktorý zakladá vznik zodpovednosti žalovaného za škodu.

Namietam, že okresný súd vôbec neaplikoval ust. § 556 Obch. zák. ktoré ukladá žalovanému ako zhotoviteľovi diela povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou..

Namietam, že okresný súd neprihliadal na nesporný vznik škody; okresný súd sa nesprávne vysporiadal s existujúcou príčinnou súvislosťou medzi protiprávnym úkonom žalovaného a vznikom škody, okresný súd nesprávne posúdil vznik a existenciu objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle ust. 373 Obchodného zákonníka.“

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) potvrdil. Podľa názoru sťažovateľa sa však krajský súd v napadnutom rozhodnutí *«nevysporiadal s mojimi podstatnými tvrdeniami a námietkami uvedenými v odvolaní.*

V danom prípade absentuje riadne zákonné odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia, ktoré je predpokladom vylúčenia pochybností alebo domnienok o svojvôli v súdnom rozhodovaní.

Vzhľadom na to, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie riadne neodôvodnil, nebola splnená základná zákonná podmienka presvedčivosti súdneho rozhodnutia.

Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, arbitrárne, čo je v rozpore s mojím základným právom na spravodlivý súdny proces...

... Namietam, že z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, sa vôbec nedá zistiť konkrétny skutkový a právny záver odvolacieho súdu k mojej odvolacej námietke, že okresný súd odôvodnil rozhodnutie svojimi nepreukázanými hypotézami v rozpore so skutkovým stavom a vykonaným dokazovaním.

... Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi právny vzťah zmluvy o dielo a náhrady škody, ustanoveniami zákona o účtovníctve, a povinnosťami účtovníka a daňového poradcu vo vzťahu klientovi.

Z ustanovení Zmluvy o dielo, je zrejmé, že záver odvolacieho súdu, že žalovaný údajne nemal povinnosť ma "upozorňovať" ani "konzultovať" so mnou predmetné výbery hotovosti, je v rozpore s obsahom Zmluvy o dielo a v rozpore so zákonom o účtovníctve, v ktorom je základnou podmienkou preukázateľnosť účtovných záznamov.

Namietam, že súdy vec nesprávne právne posúdili, keďže súdy neposudzovali vec z hľadiska dodržiavania zákonnej povinnosti žalovaného, ktorý má osobitné postavenie osoby, ktorá spracováva účtovníctvo a vypracováva daňové priznanie pre klienta, a má postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou.

Namietam, že súdy nerozhodli na základe skutkového stavu zisteného riadnym a zákonným spôsobom vykonaným dokazovaním, súdy dospeli k skutkovým zisteniam nad rámec a v rozpore so skutkovým stavom zisteným vykonaným dokazovaním...».

5. Dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. f) CSP najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol, pretože dovolacie dôvody sťažovateľa neboli vymedzené spôsobom, ktorý predpokladá § 431 ods. 2 a § 432 ods. 2 CSP. Sťažovateľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu vzhľadom na vytýkané závažné porušenia zákona v konaní pred okresným súdom a krajským súdom za formálne, arbitrárne a došlo ním k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu.

6. V odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ vytyka všeobecným súdom, že rozhodli v rozpore so skutkovým stavom zisteným vykonaným dokazovaním, hmotným právom, judikatúrou všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikatúrou ústavného súdu.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie, rozhodol o dočasnom opatrení, odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí a rozhodol týmto nálezom:

«Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zák. č. 460/1992 Zb., rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4. septembra 2015 č. k.: 27Cb/134/2007-189, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. mája 2017 č. k.: 2Cob/30/2016-227 v časti výroku: „Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 27Cb/134/2007-189 zo dňa 4.9.2015 vo výroku, ktorým návrh žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania potvrdzuje.“, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. júna 2018 sp. zn.: 4Obdo/18/2018, porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4. septembra 2015 č. k.: 27Cb/134/2007-189, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. mája 2017 č. k.: 2Cob/30/2016-227 v časti výroku: „Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 27Cb/134/2007-189 zo dňa 4.9.2015 vo výroku, ktorým návrh žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania potvrdzuje.“, a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. júna 2018 sp. zn.: 4Obdo/18/2018, sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Okresnému súdu Bratislava I, Krajskému súdu v Bratislave a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby obnovili stav pred porušením práv sťažovateľa.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov a nákladov konania, ktoré je porušovateľ povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

III.

13. Sťažovateľ je presvedčený, že v žalobe ním uplatnený nárok na náhradu škody je právne opodstatnený a napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov o jeho žalobe sú „*neodôvodnené, arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné*“.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

16. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

17. Ústavný súd v prvom rade opätovne pripomína, že v zmysle svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00). K takému záveru však vo veci sťažovateľa nedospel.

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov [v tom čase už účinného Civilného sporového poriadku a Obchodného zákonníka] interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné.

19. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

20. Tomuto postupu učinil podľa názoru ústavného súdu krajský súd zadosť. Okrem toho sa zaoberal i námietkami sťažovateľa (obsahovo zhodnými s tými, ktorými odôvodňuje i ústavnú sťažnosť), a to v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Námietky sťažovateľa o svojvoľnosti a arbitrárnosti jeho rozhodnutia preto neobstoja.

21. Na základe uvedeného ústavný súd posúdil námietky sťažovateľa vzťahujúce sa na rozsudok krajského súdu ako zjavne neopodstatnené a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť v uvedenej časti z tohto dôvodu odmietol.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

22. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom podstata jeho argumentácie spočíva v námietke, že najvyšší súd postupoval formálne, arbitrárne a v rozpore s jeho právom na spravodlivý proces.

23. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02). Úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať.

24. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade nie je založený sťažovateľom tvrdený dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a teda že nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho, ktoré na rozdiel od sťažovateľa ústavný súd považoval za zákonné a riadne odôvodnené.

Najvyšší súd sa ústavne súladným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľa, keď v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia (body 17 až 21) uviedol:

„Dovolací dôvod je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. iba v tom prípade, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným

procesným postupom, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom je nevyhnutné, aby dovolateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať. Až v prípade, ak je dovolací dôvod vymedzený uvedeným spôsobom, môže odvolací súd pristúpiť k skúmaniu prípustnosti (a dôvodnosti) podaného dovolania. Úlohou dovolacieho súdu je tak z dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu iba posúdenie, či došlo zo strany konajúceho súdu nižšej inštancie k ním tvrdenému nezákonnému zásahu do konkrétneho jemu patriaceho procesného práva predstavujúceho v okolnostiach rozhodovanej veci porušenie práva na spravodlivý proces (viď aj uznesenie sp. zn. 4Obdo/35/2017 z 27. apríla 2018).

Dovolací súd dospel k záveru, že žalobca nevymedzil ním tvrdený dovolací dôvod podľa § 431 ods. 2 v spojení s § 420 písm. f/ C. s. p. vyššie uvedeným spôsobom (viď body 17 a 18). Dovolateľ síce v podanom dovolaní tvrdí, že sa odvolací súd nezaoberal v potrebnej miere s jeho podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, resp. rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, avšak neuviedol z čoho konkrétne vyvodzuje tieto svoje námietky a ani aké konkrétne procesné právo (práva) žalobcu malo (mali) byť rozhodnutím odvolacieho súdu porušené. Zároveň žalobca v dovolaní uviedol, že súdy mali postupovať v rozpore s platnou právnou úpravou, avšak v čom konkrétne spočíva nesprávnosť procesného postupu odvolacieho súdu v dovolaní taktiež neuviedol. Súdy tiež mali podľa dovolateľa dospieť k skutkovým zisteniam nad rámec a v rozpore so skutkovým stavom zisteným vykonaným dokazovaním, avšak ani v tomto prípade žalobca nevymedzil k akým konkrétnym zisteniam nad rámec a v rozpore s akým stavom zisteným vykonaným dokazovaním mali súdy dospieť a ani aké procesné právo mu tým malo byť porušené. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca z hľadiska § 420 písm. f/ C. s. p. nevymedzil dôvody dovolania spôsobom upraveným v § 431 ods. 1 a 2 C. s. p., čo je dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

Dovolateľ odvodzoval prípustnosť podaného dovolania aj od ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod

sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Pokiaľ dovolateľ nevyvedie ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. V zmysle ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

Zároveň platí, že dovolací súd je v prípade dovolaní podaných za účinnosti C. s. p. povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. Tento prístup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom (mimoriadnych) opravných prostriedkov je výlučne v dispozícii strán sporu. Povinnosť podávať kvalifikované, jednoznačné a úplné dovolania, v ktorých sú dovolacie dôvody vymedzené v súlade s ustanovením § 432 C. s. p., má zabezpečiť povinné právne zastúpenie dovolateľa, resp. povinnosť zastúpenia osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 C. s. p.)...

Argumentácia a formulácie obsiahnuté v dovolaní nedávajú ani pri posudzovaní dovolania podľa jeho obsahu (článok 11 C. s. p.) - možnosť posúdiť, od vyriešenia akej právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorej nesprávne vyriešenie žalobca namieta. Dovolateľ teda neuviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a ani v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Žalobca totiž netvrdí, že odvolací súd sa svojím riešením určitej právnej otázky odklonil od zaužívanej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo že táto otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená alebo je riešená odlišne. Tvrdí (len) to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne nesprávne. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p. (pozri napr. uznesenie sp. zn. 3Cdo/74/2017 z 31. mája 2017).“

25. Ďalšia zo sťažnostných námietok sťažovateľa vyústila do konštatovania, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je v rozpore s aktuálnou judikatúrou, keď „*dovolací súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1 VCdo/2/2017, ktoré však v čase vydania touto sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, bolo spochybnené rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. mája 2018 sp. zn.: I. ÚS 648/2017, a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. marca sp. zn.: 1 VCdo/1/2018*“.

Po oboznámení sa s citovaným odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a poukazujúc na relevantnú judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu, ústavný súd konštatuje, že dovolací súd v predmetnej veci rozhodol v súlade s konštantnou judikatúrou či už najvyššieho súdu alebo ústavného súdu. Právnou vetou, ktorú citoval najvyšší súd vo svojom odôvodnení a ktorou pre porovnanie poukázal na svoje uznesenie sp. zn. 1 V Cdo 2/2017 z 19. apríla 2017, zdôraznil spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorý predpokladá zákon a nedodržanie ktorých by mohlo viesť k odmietnutiu dovolania. Rozhodnutím najvyššieho súdu z 21. marca 2018 vedeným pod sp. zn. 1 V Cdo 1/2018 bola prelomená záväznosť právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu občianskoprávneho kolégia sp. zn. 1 V Cdo 2/2017 z 19. apríla 2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, a to konštatovaním o jej prípustnosti. Uvedené sa na sťažovateľa nevzťahovalo, keďže v jeho prípade najvyšší súd odmietol dovolanie z dôvodu nedostatočného vymedzenia dovolacích dôvodov, a nie z dôvodu neprípustnosti ich kumulácie.

26. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa aj v časti, v ktorej namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré považoval za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019